

LA INTRUSA

IT'S A WRAP (KUBRICK IS DEAD)

 Coproducció Mercat de les Flors

Sis intèrprets, personatges icònics de la filmografia de Kubrick infiltrats a l'obra *Sis personatges en cerca d'autor* de Pirandello. A partir d'aquest marc de ficció, La Intrusa presenta una peça que reflexiona sobre l'instant que hi ha entre el final d'una cosa i el principi d'una altra. La dansa es contamina d'altres disciplines: elements escènics i musicals intervenen per interrogar-se sobre la capacitat d'adaptació a les diferents situacions vitals.

La companyia La Intrusa, formada per Virginia García i Damián Muñoz, va celebrar els seus 20 anys en escena amb el Premi Nacional de Dansa 2015, del Ministeri de Cultura. Els seus espectacles es caracteritzen per la capacitat de generar espectacles poètics, de gran impacte visual i emocional, sempre amb la voluntat d'empatitzar amb el públic en un to intimista. El seu punt de partida és un treball de reflexions i de transferència de metàfores sobre l'escenari, a través del moviment, els sons i les paraules.

Creació i direcció Virginia García i Damián Muñoz / **Dramatúrgia** Virginia García / **Assistent conceptual** Ana Redondo / **Interpretació** Alexis Fernández (Maca), Carmen Fumero, Virginia García, Helena Gispert, Damián Muñoz i Miguel Zomas / **Partitura original** Jesús Díaz (Making Music in Silence) / **Banda sonora** La Intrusa / **Vestuari** Ana Tichy / **Espai escènic** La Intrusa, **Disseny il·luminació** La Intrusa i Daniel Badal / **Tècnic il·luminació i so** Daniel Badal / **Veu en off** Pau Colera / **Producció i management** Cane (N. Canela)
Coproducció Mercat de les Flors

DEL 27 AL 30 DE MAIG
20 H. DG 18 H
SALA MAC
XX MIN

PROPER
ESPECTACLE

6 de juny
JUAN CARLOS LÉRIDA
La liturgia de las horas

TEMPORADA
2020/21

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

"Una pel·lícula és (o hauria de ser) com la música. Ha de ser una progressió d'estats d'ànim i de sentiments. El tema arriba després de l'emoció; el sentit, al final"

Stanley Kubrick

Deia Santa Teresa de Jesús, posats a citar clàssics reconstruïts de la dramàtica en dansa, que la imaginació és la boja de la casa. Un comença a tibar d'un filet de no res i no sap mai on acaba, quan avança amb llibertat, sense mapa, sense normes, sense cap altre criteri que el propi, és a dir, que el forjat per l'experiència (teòrica i pràctica) de fer camí caminant. Aquesta estranya de la casa no segueix gaires normes: és la que s'escapa de l'estandardització per marcar territori i fer-se una cambra pròpia. En l'art, l'intrusisme és el camí corb més curt entre dos punts. Apareix com l'excepció que confirma la regla establerta, com la deslegitimació de la llei fòssil per no sotmetre's a la norma estricta de cap automatisme, de cap estandardització ni estereotip. Cal reivindicar, doncs, la mirada intrusa. És la del foraster, l'estrany, l'altre. És una mirada lateral, marciana, sorpresa, ingènua. La de l'indígena acabat d'arribar, verge, a la civilització. La d'un infant sense prejudicis. La de la boja de la casa. És la de la imaginació sense excuses. La llei més vitalment assalvatjada.

La creació amb tremp aposta per les giragonses, ja que –com va dir una vegada el realitzador cinematogràfic Stanley Kubrick– “hi ha alguna cosa en la personalitat humana que es ressent de la claredat i, a l'inrevés, que ens atrau indefectiblement cap als trencaclosques, els enigmes i l'al·legoria”. Les peces del trencaclosques teixeixen la malla de la xarxa amb què l'obra s'empesca el sentit. S'hi arriba de forma directa, però amb l'estrany salt de cavall del joc dels escacs. Evita les línies rectes. Habita la corba, com les aparicions d'alguns fantasmes de carretera. És la via d'una mirada lateral, la visió rizomàtica i calidoscòpica de l'univers quàntic, l'apunt personal multiplicat. L'intrús és sempre “un” envers un “nosaltres”, arriba com a tal i potser pot acabar sent dels nostres, però d'entrada ja són gent en contacte, improvisant en el cos a cos, ni que sigui cop a cop. Així ha passat al llarg dels prop de 25 anys d'aquesta companyia de dansa, La Intrusa, de Damián Muñoz i Virginia García Fernández. Una companyia que aposta pel sentit des del que sentim, que no renuncia a les paraules des del moviment i que, des de la interdisciplinarietat, articula les imatges com una música: composant-les, amb jocs tímbrics (de textura), rítmics, melòdics i harmònics.

Importa el *Staff* de La Intrusa, per dir-ho amb el que va ser el títol d'una peça seva del 2006. Importa que Damián Muñoz vingui de la publicitat, ja que ha sabut donar la volta a la seducció publicitària sense renunciar a fer-nos salivar amb la potència plàstica de les escenes de dansa. Importa que Virginia García busqui la paraula teatral, la dramàtica, un guió ferm, un arbre compostiu sòlid de què penjar els regals que després els fan els ballarins. I no importa menys que el músic Jesús Díaz, compositor cinematogràfic i ja habitual còmplice seu des de fa anys, construeixi atmosferes amb ressons de cine, que semblen reclamar personatges i conciten mil i una magdalenes proustianes de la pantalla gran. En aquest cas d'ara, fins i tot molt directament, ja que la peça *It's a wrap (Kubrick is dead)* recorre a la forta grapa de sis personatges icònics del director nord-americà: el sergent Hartman de *La chaqueta metálica* (1987), la petita Lolita (“dulce regalo que Satanás / manda para mí”, que deia Javier Gurruchaga a l'Orquestra Mondragón) en el ja clàssic llargmetratge homònim, *Lolita* (1962), l'Alex DeLarge de *La naranja mecánica* (1971), Wendy i Jack d'*El resplandor* (1980), amb aquell hiperactuat Jack Nicholson de la dextra que aquí troba una encarnació igualment hipervitaminada en Maca (un altre habitual de la companyia, el cubà Alexis Fernández) i, per últim, un personatge creat per ells en aquesta línia, Cromaman, de nom prou revelador.

Però la companyia capgirarà un cop més les nostres expectatives prèvies respecte del que podíem esperar d'aquests personatges. Tots parteixen del seu rol, però se'ls explora i explota precisament en un moment de crisi, de canvi, de ruptura. *It's a wrap*. A partir d'aquí, la pel·li canvia i *Kubrick és dead*. Els personatges inicien aleshores una recerca pirandelliana d'autor (és a dir, de nord, de sentit), i el conflicte esdevé procés, viatge, odissea. El fons de la peça tant és existencial com metadiscursiu (la dansa i l'art viuen de “posar-se en crisi”, de morir matant i renéixer com au fènix), però sobretot és un esclat de fisicalitat, d'energia, de plasticitat. Hi ha moments de la peça que recorden al Wim Vandekeybus de *Blush* per la música com de trobador contemporani que embolcalla els personatges, però també per la baixada als inferns i les coreografies de contacte gairebé animals. Al capdavant, des dels rols originaris de cada pel·lícula, cada personatge lidia amb els seus monstres, amb la por de deixar enrere el que eren, de passar el dol i de fer camí nou. Pot sonar-nos força tot plegat. No ens és estrany aquest viatge que mai comprenem bé. Però en escena pren sempre un relleu especial. Kubrick mateix ho havia dit: “El sentit de misteri és l'única emoció que s'experimenta amb més força a l'art que a la vida”.

Joaquim Noguero

Més informació a mercatflors.cat

CONSORCI FORMAT PER

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AMB EL SUPORT DE

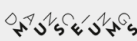
MITJANS COL-LABORADORS

COL-LABOREN

EN XARXA AMB ELS PROJECTES EUROPEUS

AMB ELS CIRCUITS DE CREACIÓ

